

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxx**

zastoupený advokátem Mgr. Ing. Petrem Konečným, sídlem Na střelnici
1212/39, Olomouc

proti

žalovanému: **Náčelník Generálního štábu Armády České republiky**, sídlem Vítězné
náměstí 1500/5, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. června 2018, čj. MO 175500/2018-1304,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky ze dne 23. 4. 2018, sp. zn. 12895/2018-2230/8. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce o doplacení platu za rok 2014 podle ust. § 145 a 145 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o vojácích z povolání*“).

[2] V žalobě žalobce uplatnil tyto žalobní body. Uvedl, že svůj nárok na doplacení platu a zákonného úroku z prodlení odvozuje od ust. § 68j odst. 2 zákona o

vojácích z povolání, neboť byl po celý rok 2014 zproštěn výkonu služby. Ke zproštění došlo již v průběhu roku 2013, což dokládá záznamem o pohovoru ze dne 18. března 2013 v souvislosti s trestním řízením, které bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 101 T 14/2013. Usnesením soudu ze dne 11. 12. 2013 bylo trestní stíhání žalobce zastaveno z důvodu, že o skutku již bylo rozhodnuto jiným orgánem (rozhodnutím ministra obrany sp. zn. 90/2013 ze dne 15. 5. 2013, kterým byla žalobci odňata hodnost, to bylo následně potvrzeno rozhodnutím ministra obrany ze dne 10. 10. 2013, čj. 767-8/2013-11440). Rozhodnutím o odnětí hodnosti byla žalobci dne 17. 5. 2013 odňata hodnost, čímž mělo dojít k zániku jeho služebního poměru podle ust. § 18 zákona o vojácích z povolání, nicméně rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2016, čj. 1 As 180/2016-34, byla rozhodnutí o odnětí hodnosti zrušena. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že ze strany armády mohou být vydávány rozkazy se zpětnou účinností (asi 4 roky, jak se stalo v jeho případě), kdy tak mělo dojít na základě personálního rozkazu ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky ze dne 8. 6. 2017, sp. zn. 9805/2017, ke dni 12. 12. 2013. Žalobce takový výklad považuje za nesprávný a uvádí, že zproštění výkonu služby trvalo i v roce 2014.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na odůvodnění rozhodnutí a proběhlé správní řízení.

[4] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že v období od 12. 12. 2013 do 31. 12. 2014 byl žalobce v dispozici ředitele Agentury vojenského zdravotnictví podle ust. § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání, jelikož nebylo možné rozhodnout o jeho služebním zařazení, nebyl žalobci za uvedené období plat nijak krácen, v plné výši byl doplacen ve výplatním termínu v měsíci červenci 2017. Dočasné zproštění bylo u žalobce skončeno dnem 12. 12. 2013 na základě rozkazu ze dne 8. 6. 2017, který byl Výnosem ze dne 7. 6. 2017 stornován a následně nahrazen Výnosem ze dne 29. 6. 2017, ve kterém bylo správně uvedeno, že žalobci, který je v dispozici ředitele Agentury vojenského zdravotnictví, protože není možné rozhodnout o jeho služebním zařazení, zaniká služební poměr dnem 31. 12. 2014. Výnos je dokument, který není rozhodnutím v právním slova smyslu, nýbrž jde o informativní dokument, který je služebním orgánem zpracováván pro evidenční účely. O ukončení dočasného zproštění žalobce dnem 12. 12. 2013 bylo rozhodnuto personálním rozkazem ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky ze dne 8. 6. 2017. S ohledem na skutečnost, že žalobci byl v červenci 2017 uhrazen plat, na který mu vznikl nárok v roce 2014, a to v plné nekrácené výši, včetně přídatku na bydlení za rok 2014, bylo odvolání zamítnuto.

[5] K podanému vyjádření žalovaného žalobce podal repliku, v níž uvedl, že je toho názoru, že mu byl doplatek platu z rok 2014 nesprávně spočítán, neboť měl vycházet z průměrného příjmu za rozhodné období analogicky se zákoníkem práce, neboť zákon č. 221/1999 Sb. tuto otázku výslovně neřešil, a až s účinností od 1. 7. 2015 byl vložen § 68r. Argumentoval tím, že ve výplatních páskách za měsíce xxxxx.

[6] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75

odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvažil takto.

[7] Ve věci již soud rozhodl rozsudkem ze dne 27. 5. 2021, čj. 6 Ad 3/2019-42, kterým žalobu zamítl a rozhodl o nákladech řízení. K podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. července 2023, čj. 9 As 125/2021-30, tento rozsudek zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Za důvodnou považoval kasační námitku týkající se výše doplatku platu. K tomu uvedl tento závazný právní názor: „[12] *Obecně platí, že se městský soud nemusí vypořádat se všemi žalobními tvrzeními, avšak musí vypořádat všechny žalobní námitky, především obsah a smysl žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2023, č. j. 9 As 123/2022-55, odst. [12]). Městský soud nicméně této povinnosti v projednávané věci nedostál, jelikož se nijak nevypořádal se žalobní námitkou týkající se způsobu výpočtu doplatku služebního platu. Stěžovatel namítá, že výpočet ze dne 16. 11. 2017, který byl proveden oddělením mzdové účtárny Agentury finanční Hradec Králové (součást správního spisu Agentury personalistiky AČR), vycházel z průměrného platu dle platového tarifu a nikoliv z měsíčního průměrného hrubého platu ze služebního poměru vojáka za poslední kalendářní rok před zánikem služebního poměru, jak vyžaduje § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání, v rozhodném znění do 30. 6. 2015. Městský soud vypořádání této námitky zcela pominul. Nejvyšší správní soud proto napadený rozsudek zrušil. V dalším řízení se městský soud vypořádá s námitkou týkající se výpočtu doplaceného platu vzhledem k průměrnému výdělku, včetně otázky včasnosti uplatnění této námitky, a své závěry řádně odůvodní.“. Ostatní žalobní body Nejvyšší správní soud neshledal důvodné. Soud tak ve vypořádání všech ostatních žalobních bodů odkazuje na svůj dřívější rozsudek.*

[8] V posuzované věci je v odůvodnění napadeného rozhodnutí k výpočtu platu uvedeno, že za část roku 2013 a celý rok 2014 byl zpětně přiznán plat ve výši xxxxx“.

[9] Tento mzdový list a rozpis doplatku platu je obsažen ve správním spise. Za rozhodné období je v něm uvedena výše platu a příplatku za bydlení za část května 2013 a dále pak červen 2013 až prosinec 2013, a to ve výši xxxxx.

[10] Žalobce v žalobě k této výši plnění uvedl, že výpočet považuje za chybný, neboť nevycházel z průměrného příjmu žalobce za předcházející období. Žádné ustanovení právní normy žalobce v žalobě nenamítá, ani v napadeném rozhodnutí, ani ve výpočtu shora uvedených částek žádné ustanovení právní normy uvedeno není.

[11] Soud tak při posouzení takto vymezeného právního problému musí vycházet z vyjádření k žalobě a repliky žalobce. Ve vyjádření k žalobě je uvedeno, že takto vypočtený plat vycházel z ust. § 67 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 30. 6. 2015, kdy byl krácen za období služby v roce 2013, a dále byl plat nekrácený za období od 13. 12. 2014 a do 31. 12. 2014 (pozn. soudu – dne 12. 12. 2013 bylo ukončeno dočasné zproštění výkonu služby na základě rozkazu ředitele Agentury personalistiky Armády České republiky ze dne 8. 6. 2017).

[12] Žalobce v replice uvádí, že žalovaný měl vycházet z průměrného příjmu za rozhodné období, neboť analogie se zákoníkem práce byla možná až vložím ust. § 68r s účinností od 1. 7. 2015. Tento průměrný příjem činil za rok průměrně xxxx Kč za měsíc, plat za rok 2013 byl nižší (žalobce v žalobě uvádí konkrétní částky).

[13] K replice žalobce připojil výplatní pásky za období roku 2012 a měsíce ledna a února 2013. Soud vzhledem k tomu, že se jedná toliko o právní posouzení skutkového stavu, který se nejeví sporný (žalobce předkládal výplatní pásky armády), vyzval žalovaného, aby se k těmto listinám vyjádřil a případně je učinil nespornými, neboť účastníci souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Žalovaný zaslal soudu rozpis platů za rok 2012 a část roku 2013, částky uvedené žalobcem v replice žalovaný ve vyjádření nezpochybnil. Soud tak má za to, že výše těchto částek, uvedených v replice, odpovídá skutkovým tvrzením a že o jejich výši není sporu ve smyslu skutkového stavu.

[14] Při právním posouzení tohoto právního problému soud uvádí, že v žalobě podle jeho názoru se jedná o natolik obecné tvrzení, které nelze konkrétněji přezkoumat. Pokud žalobce v žalobě namítal, že výpočet nevycházel z jeho průměrného příjmu za předcházející období, pak se jedná o tak obecnou formulaci, k níž podle názoru soudu téměř nelze přihlížet. Z napadeného rozhodnutí a podkladů ve správním spise vyplývá, že výpočet konkrétně proveden byl, přičemž z obsahu těchto podkladů je patrné, že se jednalo o složky služebního platu podle ust. § 67 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 30. 6. 2015, kdy docházelo ke krácení platu za určitých situací.

[15] Tato argumentace je konkrétně rozvedena až ve vyjádření k žalobě, nicméně vzhledem k obecnosti žalobního bodu má soud za to, že takový postup žalovaného je možný, když žalobce v žalobě konkrétněji právně vypočtený plat nezpochybňoval.

[16] Ke konkrétnějšímu zpochybnění došlo v podané replice, kde žalobce již konkrétněji namítl, že nesouhlasí s aplikací tohoto ustanovení a tvrdí, že žalovaný měl vycházet z analogie se zákoníkem práce a poukazuje na vložení ust. § 68r do zákona o vojácích z povolání s účinností od 1. 7. 2015.

[17] S tímto právním posouzením soud nesouhlasí. Příslušné ustanovení § 68r bylo vloženo do zákona o vojácích z povolání novelou – zákonem č. 332/2014 Sb., s účinností od 1. 7. 2015, čímž však zároveň došlo k podstatnému přepracování ust. § 67 zákona o vojácích z povolání. Právní úprava tak v případě složek služebního platu došla zásadní úpravy, a obě tato ustanovení je tak nutné posuzovat zároveň – tím, že došlo ke změně a přepracování logiky ust. § 67 zákona o vojácích z povolání s účinností od 1. 7. 2015, došlo rovněž k vložení ust. § 68r od téhož okamžiku. Tím se právní úprava podstatněji změnila a mj. nově upravila zákonné podmínky při výpočtu složek služebního platu a jeho případného krácení. Na to navazovala i přechodná úprava ust. § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání v čl. II, odst. 7 zákona č. 332/2014 Sb., kdy se jedná nadále (od 1. 7. 2015) o zjišťování průměrného měsíčního hrubého platu při posuzování výsluhových náležitostí, nikoliv o obecné zjišťování průměrného měsíčního platu, jak vyplývá z ust. § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 30. 6. 2015. Podle názoru soudu pokud jde o posuzování

hrubého měsíčního platu žalobce v rozhodném období (část roku 2013 a rok 2014) žalovaný důvodně vycházel z ust. § 67 zákona o vojácích z povolání, kdy možnost zjištění průměrného měsíčního platu podle zásad zákoníku práce ještě nebyla možná, neboť tato možnost byla do zákona vložena až následně novelou, která však zároveň podstatně přepracovala koncepci zjišťování průměrného platu. Pokud tedy byl žalobci následně stanoven plat za období části roku 2013 a rok 2014 podle právních pravidel účinných v tomto období, byť se tak stalo až následně v době, kdy byla účinná pravidla změněna, stalo se tak v souladu se zákonem o vojácích z povolání, neboť toto zjišťování průměrného měsíčního platu se musí posuzovat podle znění zákona o vojácích z povolání v tom okamžiku, kdy ke vzniku nároku na plat došlo. Tím bylo období roku 2013 a 2014, a proto výpočet průměrného měsíčního platu musel respektovat právní stav účinný v tomto období, to je ust. § 67 zákona, aniž by bylo možné vyjít z ust. § 68r zákona, který v té době účinný nebyl.

[18] K závaznému právnímu názoru, který uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku, že zdejší soud se musí vyjádřit ke způsobu výpočtu platu podle ust. § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání ve znění účinném do 30. 6. 2015, soud uvádí, že podle jeho názoru tento způsob výpočtu platu nelze v případě žalobce použít. Znění ust. § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání sice obecně upravovalo způsob zjištění výše platu, ale přednost v tomto období mělo ust. § 67 zákona o vojácích z povolání, které přímo řešilo skutkovou situaci, která u žalobce nastala, tedy poskytování platu ve zvláštních případech. Pokud tedy tento zvláštní případ žalobce naplnil, muselo být postupováno podle ust. § 67 zákona, nikoliv obecně zjišťovat výši platu podle ust. § 143 odst. 3 zákona o vojácích z povolání.

[19] K dalším žalobním bodům soud plně odkazuje na svůj původní vydaný rozsudek, který zde uvádí (odst. 6 – 8 rozsudku). V posuzované věci žalovaný vycházel z toho, že žalobci byl za rozhodné období vyplacen plný plat, včetně příspěvku na bydlení, a to poté, co bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl určen do dispozice podle ust. § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání. Takový postup podle názoru soudu plně odpovídá ust. § 67 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích v rozhodném znění a jiným způsobem žalovaný postupovat nemohl. Za situace, kdy žalobci byl poskytnut plný plat podle jeho dispozice, tak vylučuje postup podle v té době neúčinného ust. § 68j zákona o vojácích z povolání. Soud má za to, stejně jako žalovaný, že právní režim posouzení nároku žalobce na plat je nutné posuzovat podle těch ustanovení zákona o vojácích z povolání, který byl účinný v době vzniku nároku.

[20] V dané věci sice došlo k vydání rozkazu o určení do dispozice podle ust. § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání až následně po uplynutí rozhodného období, tedy dne 8. 6. 2017, nicméně podle názoru soudu žádné ustanovení zákona o vojácích takový postup nevylučuje. Podstatnou skutečností pro vznik nároku na plat je tak právě tento rozkaz, nikoliv skutečnost, kdy došlo ke zproštění výkonu funkce v roce 2013. Žalobce na podporu své argumentace, že nemohou být vydávány tyto rozkazy se zpětnou účinností, neuvádí žádné zákonné ustanovení, které by takový postup zakazovalo. Pro úplnost pak soud uvádí, že k vydání personálního rozkazu nedošlo z důvodu libovůle na straně žalovaného, ale z toho důvodu, že právem předpokládaným způsobem došlo ze strany Nejvyššího správního soudu rozsudkem ze dne 27. 6. 2016 ke zrušení předchozího pravomocného správního rozhodnutí o odnětí vojenské hodnosti (a následně správním

rozhodnutím ze dne 27. 3. 2017 zastaveno), proto muselo být o určení žalobce do dispozice rozhodnuto znovu.

[21] Soud tak uzavírá, že pokud žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel z příslušného rozkazu ze dne 8. 6. 2017, kdy byl žalobce v rozhodném období roku 2013 a 2014 určen do dispozice podle ust. § 10 odst. 2 písm. a) zákona o vojácích z povolání, jedná se o postup, který není v rozporu se zákonem o vojácích z povolání.

[22] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[23] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[24] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 23. listopadu 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu